

havns Kommune skulle være bundne, med Hensyn til hvad der bevilges til Skolebørns Bespisning.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Da det Spørgsmaal, som det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (C. Andersen) har fremdraget i Dag, saavel som tidligere ved Lovforslagets 2den Behandling, udelukkende er et Spørgsmaal af kommunal Natur, har jeg ønsket at fremsætte nogle Bemærkninger, inden Lovforslaget forlader dette Ting.

Det ærede Medlem argumenterede saaledes, at Købstæderne og Kjøbenhavn for Tiden have fuld Ret til at yde de Bidrag, de ønske, til Friskolebørns og fattige Børns Bespisning. Ved anden Behandling argumenterede det ærede Medlem navnlig for, at vel skete der ingen Indskrænkning i Købstædernes Ret, men Kjøbenhavn havde en særlig Ret, der nu blev indskrænket, og det ærede Medlem mente, at der sker endog en dyb Indskrænkning i det kommunale Selvstyre, som Kjøbenhavn for Tiden kan glæde sig ved. Det ærede Medlem henviste til det sidste Punktum i § 16 i Loven af 1857 om Kjøbenhavns kommunale Forfatning og argumenterede ud derfra, at Kjøbenhavn for Tiden har en saadan Ret og har den uindskrænket, idet der i dette Punktum staar, at det Budget, som Borgerrepræsentationen vedtager, kræver ikke nogen Autorisation af en højere Myndighed. Man kan nu ikke docere kommunal Forvaltningsret ud fra et enkelt Punktum i en Paragraf. Man gør altid sikrest i at tage hele Paragraffen med, og naar man har gjort det, yderligere at tage Lovens andre Paragraffer med. Havde det ærede Medlem gjort det, vilde han have set, at der fra dette sidste Punktum i § 16 ikke kan udledes, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse kan bevilge Beløb til en saadan Bespisning og Beløb, af hvilken Størrelse den ønsker. Det ærede Medlem vilde ved at læse § 16 igennem i tredje Punktum have stødt paa det Udtryk, at Borgerrepræsentationen vedtager „for sit Vedkommende“ — eller rettere, der staar: Borgerrepræsentantskabet vedtager „for sit Vedkommende“ Budgettet. Man kommer derved til at huske paa, at der ogsaa er en anden Part, og hvem er det? Det er, som det ærede Medlem ved, Magistraten. Thi, som det fremgaar af samme Lov, kan Magistraten paa ethvert Trin af Budgettets Behandling, over for enhver Beslutning, der tages af Borgerrepræsentationen, saafremt den har

noget at erindre derimod, forlange Spørgsmaalet optaget til fornyet Behandling. Fastholder Borgerrepræsentationen sin Beslutning, gaar Sagen til Indenrigsministeriet og afgøres af det. Paa Magistraten Ret af Ministeren i sin Opfattelse, saa er vedkommende Beslutning dermed annulleret. Der er endvidere i samme § 16 henvist til § 4, idet det hedder, at „uden for de Tilfælde, hvor Regeringen maatte finde sig nødsaget til at bringe § 4 til Anvendelse, o. s. v.“; og hvad staar der da i § 4? Den omhandler Statens Tilsynsmyndighed med Kjøbenhavns Kommune, hvilken udøves gennem Overpræsidenten. Efter § 4 kan Overpræsidenten paa ethvert Trin af en Sags Behandling, hvis han finder, at der af den samlede Kommunalbestyrelse — altsaa i det Tilfælde, hvor Borgerrepræsentationen har vedtaget en Bevilling, mod hvilken Magistraten intet har at erindre, og som altsaa af denne ikke er indanket til Ministeriet — eller af Borgerrepræsentationen eller af Magistraten eller af en af Borgmestrene er taget en Beslutning, som Statens tilsynshavende mener overskrider Kommunalbestyrelsens Ret, forlange Sagen optagen til ny Beslutning af Kommunalbestyrelsen, og hvis den ikke frafalder sin tidligere tagne Beslutning, kan han indanke Sagen til Indenrigsministeriets Afgørelse. Det ærede Medlem vil saaledes se, at først naar Budgettet har passeret alle disse Skær, naar Magistraten intet har haft at erindre mod nogen Bevillingspost og derfor ikke har fundet sig foranlediget til at indstille nogen af disse Poster til Ministeriets Afgørelse, og naar heller ikke Statens tilsynshavende har haft noget at erindre mod nogen Post og heller ikke for sit Vedkommende hverken over for Magistratens eller Borgerrepræsentationens eller den samlede Kommunalbestyrelses Beslutninger har indanket Sagen til Ministeriets Afgørelse, først da kan Budgettet siges at være vedtaget uden at kræve Ministeriets Samtykke. Men det ærede Medlem vil saaledes sikkert selv se, at af den sidste Bestemmelse i § 16 af Loven om Kjøbenhavns kommunale Styrelse kan ikke udledes noget om, at Borgerrepræsentationen skulde have en uindskrænket Adgang til at bevilge, hvad den finder hensigtsmæssigt og billigt, uanset om andre Bestemmelser i Lovgivningen kunne træde hindrende i Vejen derfor. Og heller ikke maa det ærede Medlem tro, at denne Bestemmelse i § 16 om, at Budgettet ikke skal have Ministeriets Autorisation, giver Kjøbenhavn et særligt kommunalt Selv-